

KAPITOLA 2

LOTTIE

Čas se vlekl. Dívala jsem se na hodiny, jejichž ručičky pomalu ukrajovaly vteřiny, než budu moct odejít. Ze staromódních hodin na baterky, které jsem měla na psacím stole, si všichni dělali legraci. Líbil se mi uklidňující zvuk jemného pohybu ručiček, odtikávajících minuty. Jejich tiché cinkání, kterým ohlašovaly každou hodinu, mi pomáhalo přežít den.

Konečně bylo šest. Zabouchla jsem kryt svého notebooku a vecpala počítač do tašky přes rameno. Zkontrolovala jsem si, že mám průkazku, a zamířila k výtahu. Než se zavřely dveře, přistoupil ke mně můj otec.

„Nerozmyslela sis to? Pojedeš se mnou?“

„Ehm, ne. Pojedu domů.“

Ve tváři se mu objevil nespokojený výraz. „Tvoje matka...“

Přerušila jsem tu přednášku hned v začátku. „Přijdu na večeři. Předtím ale pojedu domů.“

Svraštil obočí. „Bydlíš ve východní části. My žijeme v západní. Co máš tak důležitého, že kvůli tomu musíš cestovat přes celé město?“

Srdce mi v prsou začalo zprudka bušit. Cítila jsem, jak

mi úzkostí zvlhnul zátylek. „Chci se převléct a, hmm, volala Brianna.“

„Takový nesmysl.“

„Potřebuje si se mnou promluvit, tati. Slíbila jsem to.“

„Dobře. Pošlu řidiče, ať tě odveze.“

„Ne!“ Skoro jsem na něj to slovo zakřičela.

Přistoupil blíž. „Charlotte, co se to s tebou děje?“

„Nic. Já jenom... Prostě potřebuju něco udělat. Večere nikdy nezačne před půl devátou. Mám spousty času.“

Zadíval se na mě přimhouřenýma očima. „A trváš na tom, že pojeděš podzemkou?“

„Já to mám ráda. Poslouchám tam muziku a přitom si trochu odpočinu.“

„Já ti nerozumím. Jsi rozrušená. Nelíbí se mi to.“

„Jsem v *pohodě*.“ Dveře se otevřely a já jsem vyrazila ven před ním.

„Brzo ahoj!“

Neběžel za mnou. Věděla jsem, že nepoběží. Charles Prescott nikdy nedělal scény na veřejnosti. Přesto jsem se nezastavila, dokud jsem nebyla za rohem. Opřela jsem se o zeď, zprudka dýchala a snažila se uklidnit.

Samozřejmě že měl pravdu. Byla to hloupost cestovat přes celé město k sobě do bytu a pak zase na opačnou stranu k nim domů.

Ale kdybych to neudělala, prošvihla bych *jeho*.

To jsem nemohla dopustit.

Byl pro mě v poslední době jediným důvodem k životu.

I když o tom nevěděl.

